

Klauzulę wykonalności nadano
w dniu 19.02.2018 r. pkt II
na wniosek pełn. wierz. /K. 212/
adw. K. W..

Na zarządzenie Sędziego
z up. Kierownika Sekretariatu

Starszy Sekretarz Sądowy

Magdalena Stachera

Sygn. akt I ACa 682/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gawinek
Sędziowie:	SSA Halina Zarzeczna (spr.) SSA Dariusz Rystał
Protokolant:	sekr.sądowy Emilia Startek

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2018 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko J. P. i T. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 19 maja 2017 roku, sygn. akt I C 17/17

I. **oddala apelację,**

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Dariusz Ryszał Małgorzata Gawinek Halina Zarzeczna

Sygn. akt I ACa 682/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do e-sądu w Lublinie w dniu 15 lipca 2016r. pozew przeciwko pozwany J. P. i T. P. o wydanie nakazu zapłaty i zobowiązanie pozwanych do zapłaty kwoty 312 441,79zł solidarnie wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lipca 2016r. oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwani nie wywiązali się ze swoich zobowiązań wynikających z umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 28 sierpnia 2015r., która została przez powoda wypowiedziana w dniu 09 czerwca 2016r. W związku z tym powód w dniu 13 lipca 2016r. sporządził wyciąg z ksiąg banku o nr (...), będący podstawą roszczenia i wskazujący wysokość zobowiązania pozwanych.

Po przekazaniu pozwu powoda do Sądu Okręgowego w Koszalinie został wydany w dniu 30 listopada 2016r. w spr. I Nc 269/16 w postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, którym uwzględniono powództwo w całości.

Pozwani wnieśli skutecznie sprzeciw do nakazu zapłaty, w którym nie uznali powództwa, wnieśli o jego oddalenie i zasądzenie na ich rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwani podnieśli zarzut nie udowodnienia wysokości roszczenia wskazując, że wynikającej z wyciągu z ksiąg bankowych wysokości zobowiązania pozwanych nie można zweryfikować, a sam wyciąg jest dokumentem prywatnym a nie urzędowym. Podali, że powód nie zastosował art. 75 c ustawy Prawo bankowe. Wypowiedzenie umowy kredytu nie jest zgodne z art. 75 prawa.

Wyrokiem z dnia 19 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł ma następujących ustaleniach faktycznych, z których wywiódł określone skutki prawne:

W dniu 28 sierpnia 2015r. strony zawarły umowę o kredyt restrukturyzacyjny, na mocy którego powód zobowiązał się do udzielenia pozwanyemu kredytowi ratalnego w kwocie 309 127,24zł, a pozwani zobowiązali się do wykorzystania tego kredytu na spłatę uznanych przez pozwanych ich zobowiązań wobec powoda z tytułu dwóch umów. Spłata kredytu miała nastąpić w 93 ratach miesięcznych, ostatnia do dnia 23 maja 2023 r. W §12 tej umowy strony postanowiły, że z ważnych powodów Bank zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia, co wymaga formy pisemnej. Za ważne powody strony uznały m.in. niespłacenie przez pozwanych w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu.

Pismami z dnia 25 kwietnia 2016r., nazwanymi „wypowiedzenie umowy o kredyt restrukturyzacyjny” powód złożył każdemu z pozwanych osobno oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o kredyt restrukturyzacyjny z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, z powodu niespłacenia w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu. W piśmie tym powód także oświadczył, że **wraz z upływem okresu wypowiedzenia**, całość zadłużenia wynikająca ze wskazanej umowy zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności co spowoduje zobowiązanie do spłaty kwoty kredytu wynoszącej wg stanu na dzień 25 kwietnia 2016r. 307 002 68zł, bez dodatkowego wezwania do zapłaty. Nadto powód zawarł w tym piśmie wezwanie do bezzwłocznej spłaty bieżącego zadłużenia wynikającego ze wskazanej umowy, w wysokości wynoszącej na dzień 25 kwietnia 2015r. kwotę 22 472,66zł. Wskazano że zapłata tej kwoty do dnia 06 czerwca 2016r. spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia umowy.

Powyższe pismo zostało doręczone pozwanemu T. P. w dniu 17 maja 2016r., natomiast pozwana J. P. nie odebrała powyższego pisma z urzędu pocztowego w K..

W dniu 13 lipca 2016r. powód wygenerował z ksiąg bankowych wyciąg o nr (...), w którym wskazał, że z tytułu umowy o kredyt restrukturyzacyjny z dnia 28 sierpnia 2015r. pozwani mają zapłacić solidarnie na rzecz (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wg stanu na dzień 13 lipca 2016r. kwotę 312 441,79zł, w tym 296 056,54zł z tytułu kapitału kredytu, 14 511, 57zł z tytułu odsetek umownych, naliczonych zgodnie z Regulaminem od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia 23 grudnia 2015r. do dnia rozwiązania umowy, tj. do dnia 09 czerwca 2016r. oraz 1 873,68zł z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązaniu umowy, tj. od 10 czerwca 2016r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku, a nadto dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty kapitału, za okres od dnia następnego po dacie wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych, tj. od dnia 14 lipca 2016r. do dnia faktycznej spłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, że roszczenie dochodzone pozwem oparte zostało o czynność wypowiedzenia umowy kredytu, na co pozwala art. 75 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tj.. Dz.U. z 2012 r. poz. 1376 ze zm.) zgodnie, z którym w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Z przedłożonej zaś umowy kredytu – z § 12 tej umowy wynika, że powód mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia z ważnych powodów, w tym niespłacenia przez pozwanych w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu. Odnosząc się do powyższych zapisów Sąd I. instancji wskazał., że przesłanką roszczenia, opartego na wskazanym przepisie, jest skuteczne wypowiedzenie umowy kredytu. Analizując przedłożone przez powoda wypowiedzenie umowy oraz podniesiony z ostrożności procesowej wniosek o uznanie pozwu jako wypowiedzenia umowy kredytu, w przypadku jeżeli Sąd uznałby, że do wypowiedzenia nie doszło na skutek pisma z dnia 25 kwietnia 2016r. Sąd pierwszej instancji przywołując brzmienie art. 69 ust 1 Prawa bankowego (z dnia 29 sierpnia 1997r.).

Wskazał, że Bank, udzielający kredyt, w razie powstania sytuacji wynikającej z dyspozycji powyższego przepisu, może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu (art. 75 prawa bankowego). Wypowiedzenie może być dokonane przez bank w terminie ustawowym, nie krótszym niż 30 dni.

W ocenie Sądu samo wypowiedzenie umowy kredytu nie powoduje zniesienia istniejącego między stronami stosunku obligacyjnego wynikającego z zawartej umowy, skutkuje jednak wymagalnością roszczenia banku obejmującego niespłacone raty kredytu oraz odsetki kapitałowe i odsetki za opóźnienie. Samo wypowiedzenie umowy kredytowej, nie może być wykonane w sposób nagły, zaskakujący dla kredytobiorcy nawet jeżeli istnieją podstawy do jego podjęcia zgodnie z treścią umowy kredytowej. Podzielił Sąd Okręgowy poglądy judykatury, zgodnie z którymi za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być uznane pismo, w którym bank stwierdza, że w przypadku braku spłaty zadłużenia w określonym terminie pismo należy potraktować jako wypowiedzenie umowy przez bank, z którego nie sposób wywnioskować chociażby tego w jakiej dacie umowa uległa rozwiązaniu, w szczególności w jaki sposób należy liczyć okres wypowiedzenia (wyrok SA w Szczecinie z dnia 14.05.2015r., I A Ca 16/15; wyrok SN z dnia 08.09.2016r., II CSK 750/15), a wypowiedzenie umowy kredytu powinno być złożone samodzielnie, po wyczerpaniu działań upominawczych i jednoznacznie sformułowane. Skumulowanie wezwania do zapłaty z zastrzeżeniem wypowiedzenia umowy nie jest poprawne.

Powyższe w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnia twierdzenie, że przedłożone w niniejszej sprawie wypowiedzenie nie może być uznane za skuteczne. Pismo z dnia 25 kwietnia 2016r. (nazwane wypowiedzeniem) w swojej treści zawiera zarówno wezwanie do zapłaty kwoty bieżącego zadłużenia w wysokości 22 472,66zł do dnia 06.06.2016r. jak i wypowiedzenie umowy kredytu. Z zapisów powyższego pisma trudno ustalić, czy 30 – dniowy termin wypowiedzenia ma biec od dnia 07.06.2016r. (dnia następnego w przypadku braku wpłaty kwoty 22 472,66 zł do dnia 06.06.2016r.), czy też od dnia otrzymania przez pozwanych pisma z dnia 25.04.2016r. , zwłaszcza, że strony w umowie nie określiły kiedy następuje skutek doręczenia pisma banku.

Nadto Sąd Okręgowy podkreślił, że powód nie przedłożył dowodów doręczenia pozwanym pisma z dnia 25 kwietnia 2016r. , a jedynie wydruki internetowe ze strony Poczty Polskiej służące do śledzenia drogi przesyłki.

Z wydruku dotyczącego przesyłki adresowanej do pozwanej wynika, że nie została ona przez nią odebrana w ogóle, tym samym nie wiadomo do kiedy ta przesyłka oczekiwała na odbiór przez pozwaną w placówce pocztowej. W ocenie Sądu powód nie udowodnił zachowania 30 – dniowego okresu wypowiedzenia odnośnie pozwanej. Sąd wskazał przy tym, że z treści wyciągu z ksiąg bankowych, że rozwiązanie umowy kredytu nastąpiło w dniu 09 czerwca 2016r., czyli, kierując się treścią § 12 pkt 6a umowy o kredyt, z dniem 09 czerwca 2016r. upłynął okres wypowiedzenia umowy. W świetle takich dowodów, przedstawionych przez powoda, nie jest możliwe w ogóle ustalenie w jakim przedziale czasowym 30-stu dni nastąpiło wypowiedzenie umowy pozwanej J. P.. Natomiast odnośnie pozwanego, który odebrał pismo powoda z dnia 25.04.2016r. w dniu 17 maja 2016r. do rozwiązania umowy nie mogło dojść w dniu 09 czerwca 2016r. albowiem pomiędzy tymi datami nie upłynął okres 30 dni, przewidziany na wypowiedzenie.

Sąd wskazał ponadto, że brak jednoznacznego oświadczenia powoda o wypowiedzeniu umowy kredytu, czyni nieskuteczne oświadczenie o wypowiedzeniu zawarte w piśmie z dnia 25 kwietnia 2016r., skoro nie można na podstawie jego treści ustalić od kiedy należy liczyć 30 – dniowy termin wypowiedzenia.

Sąd pierwszej instancji nie podzielił poglądu powoda, że pozew w niniejszej sprawie może zastępować wypowiedzenie umowy kredytu. Przepis art. 75 Prawo bankowe przewidujący co najmniej 30 – dniowy termin wypowiedzenia ma charakter bezwzględnie obowiązujący. W związku z tym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez wytoczenie powództwa i doręczenie pozwanym odpisu pozwu. Sprzeciwia się temu charakter prawny wypowiedzenia umowy kredytu, jego skutki oraz termin wypowiedzenia uregulowany w sprawie bankowym. Poza tym, dowodem na wysokość niespłaconego przez pozwanych kredytu, miał być wyciąg z ksiąg bankowych, który pochodzi z dnia 13 lipca 2016r . i na ten dzień określa wysokość niespłaconego kredytu oraz odsetek jako wymagalnej należności. Doręczenie zaś pozwu pozwanym nastąpiło po tej dacie bowiem w dniu 23 grudnia 2016r., co oznacza, że na dzień doręczenia odpisu pozwu wysokość niespłaconego wymagalnego kredytu i odsetki byłaby inna niż wynikająca z wyciągu z ksiąg bankowych. Pozwani zaś podnieśli zarzut, że zawarta w wyciągu kwota niespłaconego kredytu jest zawyżona i nieweryfikowalna, a wysokość roszczenia wynika tylko z dokumentu prywatnego.

W tym zakresie Sąd Okręgowy przywołał dyspozycję art. 95 ust. 1a Prawa bankowego (dodanym po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 - OTK-A 2011/2/12), która to zmiana weszła w życie w dniu **20 lipca 2013 r.**, a przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych wystawiony w **dnia 13 lipca 2016r.**

Mając na uwadze dyspozycję art. 253 k.p.c. powodowy Bank miał obowiązek udowodnienia okoliczności wynikających z wyciągu z ksiąg bankowych, w sytuacji zakwestionowania tego dokumentu przez pozwanych, któremu to obowiązkowi powód nie sprostał.

Niezależnie od powyższych okoliczności uwzględniając brzmienie art. 75 c Prawa bankowego (dodanego ustawą z dnia 25.09.2015 r. - Dz.U. z 2015 r. poz. 1854), obowiązującego od dnia 27.11.2015 r. Sąd I. instancji podkreślił, że celem powyższego przepisu jest ochrona interesów kredytobiorcy. Kredytobiorca, który popadł w opóźnienie, uzyskuje dodatkowy termin na spłatę zobowiązania, ewentualnie złożenie wniosku dotyczącego restrukturyzacji kredytu. Powyższe ma o tyle istotne znaczenie, że art. 12 ustawy z dnia 25.09.2015r. o zmianie ustawy – prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 1854) przewiduje, że banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosują swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą; natomiast art. 13 tej ustawy określa, że ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Skoro art. 75 c wszedł w życie 27 listopada 2015r. i wobec braku co do tego artykułu przepisów intertemporalnych, to ma on zastosowanie zarówno do umów zawartych od dnia 27 listopada 2015r. jak i do umów zawartych przed tym dniem.

Dodatkowo Sąd podkreślił, że przepisy intertemporalne dotyczące kodeksu cywilnego zostały wyrażone w art. XXVI–LXIV ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. – przepisy wprowadzające kodeks cywilny i zawarte w tej ustawie normy intertemporalne miały na celu rozstrzygnięcie kolizji dawnych uregulowań i postanowień kodeksu cywilnego. W przypadku braku przepisów intertemporalnych w poszczególnych aktach prawa prywatnego, przepisy intertemporalne z ustawy wprowadzającej kodeks cywilny znajdują zastosowanie w drodze analogii (tak w wyr. SN

z 11.3.2004 r., V CK 339/03 Legalis; zob. także wyr. SN z 13.5.2005 r. I CK 764/04 Legalis). Zgodnie z art. XXVI przepisów wprowadzających kodeks cywilny wynika, że do stosunków prawnych, powstałych przed dniem wejścia w życie nowej ustawy, należy stosować prawo dotychczasowe, chyba że przepisy szczególne prawa międzyczasowego stanowią inaczej. Takim przepisem jest art. L, zgodnie z którym, do istniejących zobowiązań z umów między innymi rachunku bankowego stosuje się z dniem wejścia w życie nowej ustawy jej przepisy. Art. L wymienia stosunki o charakterze ciągłym, zatem uzasadnionym jest twierdzenie, że powinien mieć zastosowanie także do innych umów też o charakterze ciągłym przez analogię, w tym do umowy kredytu. Podkreślić należy, że art. L wymienia tylko te umowy, które były uregulowane w kodeksie cywilnym w dacie wejścia w życie tego kodeksu.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego wobec nieskutecznego wypowiedzenia umowy kredytu powód nie może domagać się od pozwanych zwrotu w całości niespłaconej części kredytu wraz z odsetkami, co zdecydowało o oddaleniu powództwa.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się powód .

W wywiedzonej apelacji zaskarżył wyrok sądu Okręgowego w całości zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 61 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że zawarte w pozwie o zapłatę oświadczenie woli nie stanowi wypowiedzenia umowy o kredyt restrukturyzacyjny, a oświadczeń woli zawartych, w dalszych pismach procesowych nie można uznać za wezwania do zapłaty.

Zarzucił także naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, to jest:

1. art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 91 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że pełnomocnik Powoda nie był umocowany do złożenia w imieniu Powoda w powództwie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy,
2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego,
3. art. 245 k.p.c. poprzez odmowę uznania wyciągu z ksiąg banku jako dowodu na wysokość roszczenia Powoda,

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów z tytułu zastępstwa procesowego, ewentualnie w przypadku, gdyby Sąd II. instancji nie znalazł podstaw do rozstrzygnięcia merytorycznego, wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I. instancji wraz z pozostawieniem powyższemu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

W ocenie powoda czynności podejmowane przez Powoda oraz forma i treść wypowiedzenia umowy zgodne były z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 08 września 2016r. w sprawie o sygn. akt II CSK 750/15. Nadto przepis art. 61 § 1 k.c. określa chwilę skutecznego złożenia oświadczenia woli składanego innej osobie. Następuje to, jak tylko dotrze ono do tej osoby, w taki sposób, że mogła się z nim zapoznać. W ocenie powoda podniesiony z ostrożności procesowej w treści pozwu zarzut, że w sytuacji uznania, że nie doszło do wypowiedzenia (a następnie do rozwiązania) przez Powoda umowy, wniesienie pozwu stanowi wypowiedzenie tejże umowy zawartej z Pozwanym zasługiwał na uwzględnienie, zwłaszcza, że pozew o zapłatę może stanowić wypowiedzenie umowy, a tym samym spowodować wymagalność zobowiązani na dzień wyrokowania.

W ocenie apelującego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że Powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia, a tym samym doszło do naruszenia art. 232 k.p.c., zwłaszcza, że Sąd I. instancji pominął fakt, że Pozwani w tym zakresie dowodów nie kwestionowali, tym samym doszło do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

W ocenie Powoda Sąd I instancji naruszył także przepis art. 245 k.p.c. w związku z błędnym przyjęciem mniejszej wartości dowodowej dokumentów prywatnych przedstawianych przez Powoda. Dowody przedłożone przez Powoda

stanowią odwzorowanie prowadzonych przez niego ksiąg zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości, ustawy Prawo bankowe oraz wytycznymi MFW, EBC, NBP i KNF i są zgodne z prawdą.

Pozwani w odpowiedzi na apelację wnieśli o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie na rzecz każdego z pozwanych koszty postępowania apelacyjnego, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Analiza podniesionych w apelacji zarzutów zarówno naruszenia przepisów prawa materialnego jak i procesowego prowadzi do wniosku, że powód w istocie zarzuca Sądowi I instancji błędne przyjęcie, że zawarte w pozwie oświadczenie woli nie stanowi wypowiedzenia umowy o kredyt restrukturyzacyjny, a oświadczeń woli zawartych w dalszych pismach procesowych nie można uznać za wezwania do zapłaty, jak i błędne przyjęcie, że pełnomocnik powoda nie był należycie umocowany do złożenia w imieniu powoda w powództwie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, z którym połączył apelujący zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz zarzut naruszenia art. 245 k.p.c. . W uzasadnieniu apelacji powód jednak podniósł, że w jego ocenie wypowiedzenie umowy jeszcze przed wszczęciem postępowania zostało dokonane skutecznie, tym samym koniecznym było odniesienie się również do kwestii skuteczności wypowiedzenia umowy w piśmie 25 kwietnia 2016r. (k. 53 i 55).

Sąd Apelacyjny wskazuje, że podstawowy zarzut determinujący rozstrzygnięcie w sprawie dotyczył naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 61 k.c. w zw. z art. 65 k.c. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się naruszenia powyższych przepisów i w konsekwencji błędnego uznania- jak podnosi apelujący, że w okolicznościach niniejszej sprawy zawarte w pozwie oświadczenie woli nie stanowi wypowiedzenia umowy o kredyt restrukturyzacyjny, a oświadczeń woli zawartych w dalszych pismach procesowych nie można uznać za wezwania do zapłaty (powód w apelacji nie wskazuje, które – jak to określa – dalsze pisma procesowe. Można uznać za wezwanie do zapłaty).

Sąd Apelacyjny dokonując oceny rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego pod kątem prawidłowości stosowania prawa materialnego analogicznie jak Sąd I instancji stanął na stanowisku, dzieląc tym sam argumentację tego Sadu, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanym umowy pismem z dnia 25 kwietnia 2016r., a to ze względu na treść pisma oraz sposób jego doręczenia. Obowiązkiem Sądu drugiej instancji, wynikającym z art. 378 § 1 k.p.c. jest nie tylko rozpoznanie zarzutów podniesionych w apelacji, lecz szerzej - rozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia. Nakłada to na Sąd Odwoławczy obowiązek dokonania własnych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ewentualnie podzielenie ustaleń Sądu I instancji, a następnie poddanie ich ocenie prawnej przez pryzmat mających w sprawie zastosowanie właściwych przepisów prawa materialnego.

Czyniąc zatem zadość wskazanemu powyżej obowiązkowi Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia Sadu I instancji przyjmując je za własne. Niezależnie od tego dodatkowo poddał analizie zastosowaną przez pozwanego procedurę wypowiedzenia umowy.

W paragrafie § 12 umowy kredytu strony uzgodniły, iż powód mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia z ważnych powodów, w tym niespłacenia przez pozwanych w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu. Słusznie Sąd Okręgowy podniósł, że analiza treści pisma nazwanego wypowiedzenie umowy nie daje podstaw do jednoznacznego ustalenia od kiedy ma biec termin wypowiedzenia, zwłaszcza, że w samej umowie strony nie określiły kiedy następuje skutek doręczenia pisma banku, co nie jest bez znaczenia wobec okoliczności, że pozwana J. P. nie odebrała adresowanej do niej przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy, a powód nie przedłożył żadnych dowodów doręczenia pozwanym pisma z dnia 25 kwietnia 2016r. poza wydrukiem internetowym śledzenia przesyłki, który to wydruk Sąd Okręgowy szczegółowo omówił, przyjmując ostatecznie, że powód nie udowodnił, zachowania 30-dniowego terminu wypowiedzenia wobec pozwanej . Co do pozwanego T. P. niespornym jest, że powyższe pismo odebrał w dniu 17 maja 2016r. W konsekwencji Sąd Apelacyjny w całości podziela argumentację Sądu Okręgowego co do braku wykazania przez powoda zachowania 30-dniowego terminu wypowiedzenia zarówno co do pozwanej, jak i pozwanego, a apelujący z tymi ustaleniami Sądu nie polemizuje.

Z kolei z treści wyciągu z ksiąg bankowych wynika, że rozwiązanie umowy kredytu nastąpiło w dniu 9 czerwca 2016r. , co przy analizie zapisu § 12 punkt 6 a umowy wskazuje, że z tym właśnie dniem doszło do wypowiedzenia umowy, zatem nie mógł upłynąć okres wypowiedzenia wobec pozwanego T. P., który pismo wypowiedzające umowę odebrał w dniu 17 maja 2016r.

Powyższe oznacza, mając nadto na uwadze zapisu § 12 punkt 4 umowy (zgodnie z którym „w przypadku wypowiedzenia umowy Kredytobiorca spłaca całe zadłużenie z tytułu umowy najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia. W razie braku spłaty całego zadłużenia z tytułu umowy w ww. terminie Bankowi należą się odsetki ustawowe od łącznej kwoty zadłużenia z tytułu kredytu pomniejszonego o odsetki umowne naliczone do dnia rozwiązania umowy, za okres do dnia całkowitej spłaty zadłużenia z tytułu kredytu”), że skuteczność wypowiedzenia umowy o kredyt ma fundamentalne znaczenie dla ustalenia wysokości całego zadłużenia.

Niezależnie od powyższego apelujący nie dostrzega i nie odnosi się w apelacji do podnoszonych przez Sąd I instancji kwestii wynikających z art. 75 c prawa bankowego (dodanego ustawą z dnia 25 września 2015r. – Dz. U. 2015.1854; obowiązującego od dnia 27 listopada 2015r. , przewidującego konieczność wdrożenia postępowania upominawczego. Ze sformułowania "działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie" wynika, przy jego interpretacji na korzyść konsumenta, wymóg podjęcia czynności upominawczych jako element skutecznego wypowiedzenia umowy. Sąd Odwoławczy prawidłowo dokonał oceny treści oświadczenia banku z dnia 25 kwietnia 2016r. skierowanego do pozwanych, pod kątem tego czy stanowiło ono skuteczne wypowiedzenie umowy kredytowej i czy wobec zawarcia w treści tego pisma również wezwania do zapłaty przeterminowanych rat kredytu można mówić o zachowaniu wymogów wynikających z dyspozycji art. 75 c prawa bankowego, włącznie z brakiem poinformowania w wezwaniu o zapłatę o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód w ogóle do tej kwestii się nie odniósł w wywiedzionej apelacji.

Nadto skoro w wypowiedzeniu umowy o kredyt (k. 53; 55) zawarto również wezwanie do bezzwłocznej spłaty bieżącego zadłużenia w wysokości wynikającej na dzień sporządzenia pisma 22.472,66 zł i jednocześnie wskazano, że spłata powyższej kwoty do dnia 6.VI.2016r. spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia, tym samym należało dokonać oceny oświadczenia woli banku na gruncie art. 65 k.c. w związku z art. 61 k.c.. W tym zakresie wskazać należy, że w wypowiedzeniu z dnia 25 kwietnia 2016r. – w jednym piśmie Bank zawarł zarówno oświadczenie o wypowiedzeniu umowy jak i jednocześnie wezwał do spłaty zadłużenia wyliczonego na określony dzień , która to spłata miała spowodować ustanie skuteczności prawnej złożonego wypowiedzenia. Od powoda jako profesjonalisty należało oczekiwać, aby działania upominawcze, były zgodne z dyspozycją art. 75 c prawa bankowego i tym samym poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy. Połączenie bowiem w jednym piśmie wypowiedzenia i wskazania, że zapłata zaległości spowoduje ustanie skuteczności prawnej wypowiedzenia w istocie czyni iluzorycznym postępowanie upominawcze, a wypowiedzenie umowy niejednoznacznym. Z samej istoty upomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania. Sekwencja oświadczeń powodowego Banku powinna być taka, że powód w pierwszej kolejności winien wezwać kredytobiorcę do zapłaty, z poinformowaniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację - a w przypadku upływu wyznaczonego mu terminu - złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Należy mieć na uwadze, że wypowiedzenie jest prawem kształtującym, które jest realizowane poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie umowy (art. 61 k.c.). Z uwagi na szczególne skutki jakie ze sobą niesie, a które prowadzą do zerwania pomiędzy stronami węzła obligacyjnego, uznać należy, że zgodnie z art. 60 k.c. zachowanie takie nie powinno pozostawiać żadnych wątpliwości co do prawidłowości jego złożenia. Przepis art. 60 k.c. o ile pozostawia swobodę w doborze zachowania wyrażającego wolę, to stawia wymóg tego, aby było ono zrozumiałe dla jego odbiorcy - innymi słowy by ten mógł ustalić jaki był sens tego oświadczenia. Za prawidłowe wypowiedzenie umowy nie może być uznanie pismo, w których powód stwierdza, „że spłata zadłużenia w określonym terminie spowoduje ustanie skuteczności prawnej niniejszego wypowiedzenia”. Takie oświadczenie banku nie daje jasności, bowiem nie sposób wywnioskować w jaki sposób liczyć należy okres wypowiedzenia. Jasny i jednoznaczny w tym wypadku jest

jedynie przekaz zawierający wezwanie kredytobiorcy do zapłaty oraz termin w jakim obowiązany jest spełnić swoje świadczenie.

Zatem oświadczenie banku zawarte w piśmie z dnia 25 kwietnia 2016r. po dokonaniu jego wykładni obiektywnej, nie mogło wywrzeć skutku w postaci skutecznego wypowiedzenia umowy z uwagi na niezachowanie zarówno terminu wypowiedzenia jak i wypowiedzeniem umowy bez wcześniejszego wyczerpania przewidzianego dyspozycją art. 75 c Prawa bankowego postępowania upominawczego, włącznie ze złożeniem wniosku o restrukturyzację zadłużenia (art. 75 c ust. 2 Prawa bankowego- co słusznie przyjął Sąd I instancji).

Sąd Apelacyjny wskazuje, iż z materiału dowodowego jaki został zgromadzony w sprawie nie wynika, aby powódka przed wysłaniem wzmiankowanego wyżej pisma, podejmowała wcześniej w stosunku do pozwanych działania upominawcze, o których mowa w powyższym artykule 75c. Słusznie zatem Sąd Okręgowy wskazał, na brak możliwości zawarcia w jednym piśmie zarówno wypowiedzenia umowy jak i wezwania do zapłaty.

Brak tym samym podstaw do przyjęcia, aby powód przy wypowiedzaniu umowy kredytu postąpił zgodnie z zacytowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w sprawie II CSK 750/15. Sąd Apelacyjny nie neguje podnoszonych w tym orzeczeniu kwestii, niemniej dostrzega, że powód mimo ich właściwego przytoczenia to jednak nie odniósł owych wskazań do ustaleń Sadu w niniejszej sprawie, zwłaszcza, że Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się zarówno do kwestii wypowiedzenia umowy, postępowania upominawczego jak i kwestii skutecznego złożenia oświadczenia woli składanej innej osobie.

Jak wyżej wspomniano, z treści zarzutów apelacyjnych wynika, że w istocie powód nie neguje tej części rozważań Sądu co do przyjęcia braku skutecznego wypowiedzenia umowy pismami z dnia 25 kwietnia 2016r., niemniej jako, że sąd II instancji naruszenia prawa materialnego bierze pod uwagę z urzędu, stąd odniesienie się do powyższej kwestii.

Nie podziela również Sąd Apelacyjny zarzutu powoda sprowadzającego się do kwestionowania rozważań Sądu co do braku podstaw do przyjęcia, aby zawarte w pozwie o zapłatę oświadczenie woli nie stanowiło wypowiedzenia umowy o kredyt restrukturyzacyjny. Apelujący wskazuje, że na wypadek nie uwzględnienia, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt uzasadnione jest twierdzenie, że wniesienie pozwu może zastępować wypowiedzenie umowy o kredyt. Apelujący nie dostrzega jednak, że w powyższym zakresie Sąd I. instancji na poparcie swojego stanowiska przywołał właśnie argument wynikający z art. 75 prawa bankowego (przywołanego i omówionego już wyżej), wyrażając słuszny pogląd, że skoro przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez wytoczenie powództwa, a dokładnie przez doręczenie pozwanym odpisu pozwu. Niezrozumiały przy tym jest zarzut powoda, jakoby Sąd naruszył art. 89 § 1 k.p.c. w zw. z art. 91 k.p.c. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji przyjęcie, że pełnomocnik powoda nie był umocowany do złożenia w imieniu powoda w wytoczonym powództwie o zapłatę oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Nie sposób znaleźć takich twierdzeń Sądu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu nie wskazał, aby pełnomocnik powoda wytaczając pozew nie był uprawniony do złożenia w tym pozwie oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Sąd Okręgowy w ogóle się tą kwestią nie zajmował, a przytacza inne argumenty wskazujące na niemożność przyjęcia skuteczności wypowiedzenia złożonego w treści pozwu. Argumentami tymi są po pierwsze brak zachowania przesłanek wynikających z dyspozycji art. 75 c Prawa bankowego tj. brak zachowania 30 dniowego terminu wypowiedzenia umowy po wcześniejszym wyczerpaniu postępowania uregulowanego z dyspozycji art. 75 c Prawa bankowego, a nadto brak należytego wykazania wysokości niespłaconego przez pozwanych kredytu.

Sąd Okręgowy bardzo wnikliwie i szeroko przeanalizował dowód z wyciągu z ksiąg bankowych z 13 lipca 2016r., który na ten właśnie dzień określał wysokość niespłaconego kredytu i odsetek jako wymagalnej należności, skoro wcześniej nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Zatem wobec podnoszonych argumentów co do braku skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu brak podstaw do przyjęcia, aby w dniu 13 lipca 2016r. zachodziły podstawy do wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, który winien być wystawiony zgodnie z art. 96 ust. 2 Prawa bankowego. Można podzielić argument powoda, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi odwzorowanie

prowadzonych przez powoda ksiąg zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości, ustawy Prawo bankowe oraz wytycznymi MFV, EBC, NBP i KNF, tyle tylko, że sam apelujący dostrzega, że dokument taki ma w postępowaniu cywilnym. moc prawną dokumentu prywatnego.

Tym samym, co wyżej już podniesiono strona powodowa przy uwzględnieniu nieskuteczności wypowiedzenia umowy kredytowej nie sprostала obowiązkowi dowodowemu i nie wykazała zgodnie z art. 6 k.c. wysokości przysługującej jej w stosunku do pozwanych wierzytelności. Wyciąg z ksiąg banku odzwierciedlał bowiem stan zadłużenia pozwanych przy założeniu wymagalności całego zobowiązania objętego umową kredytową na określony dzień – dzień wystawienia tego wyciągu, nie natomiast stanu zadłużenia z daty wyrokowania, czy też daty wniesienia pozwu, zwłaszcza, że z umowy kredytowej wynika, że oprocentowanie kredytu jest zmienne. Okoliczność, że wyciąg z ksiąg banku nie posiada waloru dokumentu urzędowego w zasadniczy sposób wpływa na obowiązki dowodowe stron.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 prawa bankowego, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednocześnie zgodnie z ust. 1a. tego artykułu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Przepis ten dodany został przez art. 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. (Dz.U.2013.777) zmieniającej ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, 1385 i 1529. Wszedł w życie z dniem 20 lipca 2013 r. Jak słusznie podkreślił Sąd I instancji wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ustępu 1a. Wprawdzie ocenie Trybunału Konstytucyjnego podlegała tylko część art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. – Prawo bankowe dotycząca nadania mocy prawnej dokumentów urzędowych księgom rachunkowym banków oraz wyciągom sporządzonym na podstawie tych ksiąg w postępowaniu dowodowym w sprawach cywilnych, prowadzonych wobec konsumenta, gdy znajdują do nich zastosowanie art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. Należy jednak podkreślić jednoznacznie i jasną treść art. 95 ust. 1a Prawa bankowego, która tego rodzaju dystynkcji już nie zawiera, a tym samym znajduje zastosowanie do wszelkich postępowań cywilnych, niezależnie od charakteru występujących w nim stron, a w szczególności tego, czy są one konsumentami, czy też nie. Niewątpliwie więc wyciąg z ksiąg banku traktować należy jako dokument prywatny. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie ulega wątpliwości, że dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2004 r., sygn. akt IV CK 474/03, OSNC 2005/6/113, lex numer 134436, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt V CSK 439/08, LEX nr 518121). Tym samym nie istnieją jakiegokolwiek przeszkody, by sąd orzekający mógł uznać go za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest jednak słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego. W świetle tej regulacji dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno, co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2004 r., III UK 31/04, OSNP z 2005/1/13 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r., III AUa 795/08, OSAB 2008/4/60). Artykuł 245 k.p.c. nie wyłącza konieczności dokonania oceny dokumentu prywatnego, jako dowodu w sprawie, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Dokumenty prywatne nie korzystają bowiem z podstawowego w tym zakresie domniemania, że ich treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (domniemania zgodności z prawdą). Nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy. Mniejsza moc dokumentu prywatnego w stosunku do dokumentu urzędowego skutkuje też innym rozkładem

ciężaru dowodu w razie zaprzeczenia prawdziwości tych dokumentów. W przypadku zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego ciężar dowodu, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą obciąża tę stronę procesu cywilnego, która zaprzecza jego prawdziwości (art. 252 k.p.c.). W przypadku natomiast zaprzeczenia prawdziwości dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca obowiązek udowodnienia jego prawdziwości spoczywa na stronie, która z tego dokumentu chce skorzystać (art. 253 k.p.c.). Tak więc to na powódzie ciążył obowiązek wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, któremu nie sprostał, zwłaszcza, że pozwani już w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podnosili kwestię charakteru prawnego wyciągu z ksiąg bankowych, wskazując wprost, że powód nie udowodnił wysokości roszczenia, odwołując się choćby do oprocentowania kredytu według zmiennej stopy lombardowej, w konsekwencji aby prawidłowo wyliczyć zaległość pozostałą do spłaty powód winien wykazać wskazane w umowie elementy (k. 70-71). Nie sposób również przyjąć, aby pozwani nie kwestionowali wysokości dochodzonego roszczenia, co podnosi powód w apelacji, a co miałyby ustalić Sąd Okręgowy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 173v Sąd Okręgowy wskazał jedynie, że pozwani treści jaka wynika z wydruków internetowego śledzenia przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy z dnia 25 kwietnia 2016r. Apelujący nie przytacza przy tym konkretnych fragmentów z uzasadnienia Sadu, które miałyby świadczyć o takim przyjęciu, na karcie 174 v Sąd Okręgowy wprost wskazuje, że pozwani zarzucili nieudowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia i zakwestionowali złożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych. Wskazali, że kwota niespłaconego kredytu jest zawyżona i nieweryfikowalna. Tym samym twierdzenie w apelacji jakoby Sąd przyjął, że pozwani nie kwestionowali wysokości roszczenia jest niezrozumiałe.

W tym kontekście, nie sposób przyjąć, aby doszło do naruszenia przepisów czy to prawa materialnego czy to prawa procesowego. Dla porządku jedynie wskazać należy, że materialny ciężar dowodu, wyznaczony interesem strony przez przepisy prawa materialnego normujące łączący ich stosunek prawny oraz art. 6 k.c., określa, która strona poniesie negatywne skutki nieudowodnienia konkretnych twierdzeń o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia. Okoliczności, które strona powinna udowodnić określa przedmiot sporu, prawo materialne regulujące wskazane stosunki prawne oraz prawo procesowe normujące zasady postępowania dowodowego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 1982 r., sygn. akt I CR 79/82, niepubl.; z dnia 3 października 2000 r., sygn. akt I CKN 301/00, OSNC z 2001, Nr 4, poz. 58; z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt IV CSK 71/09, z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I CSK 560/13, niepublikowane, z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. akt IV CSK 25/10, nie publ. oraz z dnia 29 kwietnia 2011 r., sygn. akt I CSK 517/10, nie publ.).

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten, adresowany do sądu, określa która ze stron powinna wykazać fakty, z których wyciąga dla siebie korzystne skutki prawne. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14, LEX nr 1712826). Przez fakty w rozumieniu art. 6 k.c. należy rozumieć wszelkie okoliczności, z którymi normy prawa materialnego wiążą skutki prawne, w tym więc powstanie i treść stosunku prawnego. Uwzględniając treść tego przepisu wierzyciela dochodzącego od dłużnika spełnienia świadczenia obciąża ciężar wykazania przysługującej mu wobec dłużnika wierzytelności, tj. wykazania wszystkich faktów, z którymi właściwe przepisy materialne wiążą powstanie wierzytelności o określonej treści i rozmiarze. W okolicznościach niniejszej sprawy powód nie sprostał powyższemu obowiązkowi.

Nie sposób dopatrzeć się również – mając na uwadze okoliczności wyżej podniesione naruszenia przez Sad Okręgowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. sąd w pełni i szczegółowo, a przy tym zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia dowodowego przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia powództwa. Apelacja natomiast stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Mając powyższe na uwadze żaden z zarzutów apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie, tym samym apelacja jako bezzasadna zgodnie z dyspozycją art. 385 k.p.c. została oddalona.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono zgodnie z dyspozycją art. 108 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Zgodnie z pierwszym z nich, sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym

sprawę w instancji. Jednocześnie art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty poniesione przez pozwanych w postępowaniu apelacyjnym składało się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 8.100 zł ustalone na podstawie § 2 pkt. 7 i § 10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015r., z tym że w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

Dariusz Ryszał Małgorzata Gawinek Halina Zarzeczna